

træde som et Tillæg til Loven af 1857, hvorved den ondfelige Klarhed og Overfluelighed over Stoffet vilde tabes, har troet at burde foretrække at søge den gjældende Lov afløst af en ny samlet Lov, hvori da er optaget, hvad der fremdeles er forment at kunne bibeholdes af Loven af 1857.

Med Hensyn til Lovforslagets enkelte Paragrafer skal man bemærke Følgende:

ad § 1.

Uagtet den Bestemmelse om de examine-rede Dyrlægers Eneberettigelse til at behandle smitsomme Kreaturhygdomme, hvorved nærværende Paragraf indledes, ikkun udtaler, hvad der forlængst, ogsaa af Domstolene, er statueret at være gjældende Ret, har man dog til Forebyggelse af al Tvivl fundet det rettest, at Loven kom til at indeholde en udtrykkelig Tilfjendegivelse herom.

Søvrigt slutte de i Paragrafen indeholdte Forskrifter sig nøie til den tilsvarende Paragraf i Loven af 1857, i hvilken der kun er foretaget nogle Redaktionsforandringer samt enkelte ved senere Forandringer i Lovgivningen paa andre Omraader nødvendiggjorte Ændringer.

ad § 2.

Foruden de i Loven af 29de December 1857 § 2 ommeldte Sygdomme ere i Henhold til Paragrafens 2det Stykke Mund- og Klove-syge hos samtlige Klobbærende Husdyr og miltebrandartet Rosen hos Svinet ved tvende Rundgjørelser henholdsvis af 10de April 1875 og 29de Januar 1873, blevne optagne blandt de ondartede smitsomme Sygdomme, og de ere derfor blevne medtagne i Paragrafens Dypregnen af Sygdomme af den nævnte Bestaffenhed. Derimod er det ikke længer fundet nødvendigt i Overensstemmelse med Rundgjørelse af 22de September 1860 at henseøre Rygmærkssthus hos Hesten til de ondartede smitsomme Sygdomme, idet denne Sygdom ikke nu anses for mere smitsom end forskjellige af de andre Husdyrhygdomme af thvøs og putrid Karakter, der henregnes til de mildere smitsomme, blandt hvilke den derfor i Lovforslagets § 10 er bleven optagen.

Til den Indenrigsministeren i Loven af 1857 § 2 givne Bemyndigelse til at henseøre ogsaa andre end de i Paragrafen nævnte Sygdomme til de ondartede smitsomme bør formentlig slutte sig en tilsvarende Bestemmelse om Myndighed for ham til, naar Veterinærmyndighederne maatte anbefale saadant, omvendt at henseøre en Sygdom fra de ondartede til de mildere smitsomme,

ad § 3.

For at det Offentlige skal kunne faae Leilighed til med fornøden Kraft at gribe ind for at undertrykke eller forhindre den videre Udbredelse af smitsomme Sygdomme er det en nødvendig Betingelse, at der om det virkelige eller formodede Udbrud af saadanne Sygdomme uden Dphold gjøres Anmeldelse til rette Bedkommende. Den Anmeldelsespligt, der ved Loven af 1857 § 3 i saa Henseende er paalaagt Cieren, er derfor her søgt yderligere præciseret særligt med Hensyn til, inden hvilken Tid Anmeldelse skal foregaa, og hvem den skal paahvile i Cierens Fraværelse. At der, naar Kvægest er udbrudt paa en Egn, paalægges Bedkommende en videre gaaende Forpligtelse i denne Henseende, vil formentlig paa Grund af denne Sygdoms særdeles Færlighed findes vel begrundet.

ad § 4.

Med Anordningen af de foreløbige Foranstaltninger, som Dyrlægen, naar han mener at have foresundet et Tilfælde af ondartet smitsom Kreaturhygdom, strax har at træffe, har man troet at burde foreslaa ham tillagt en noget videre gaaende Myndighed, end den nu gjældende Lovgivning hjemler ham. Følge denne (Lov 1857 § 4) er han nemlig i saa Fald kun berettiget til at foretage Afsondring af de angrebne Dyr, men derimod ikke til at forbyde Bortbringelse fra Stedet af de tilsyneladende funde, men mulig allerede smittede Dyr af Besætningen, hvortil der udføres et Dekret af Politimesteren; en øieblikkelig Standstning af al Omsætning af forsmittede Dyr maa imidlertid anses som en af de allervigtigste foreløbige Forholdsregler til Forhindring af Sygdommens videre Udbredelse; og Dyrlægen bør derfor formentlig være baade berettiget og forpligtet til uden Dphold hertil at træffe Foranstaltning. Ligeledes er det af Bigtighed, at Dyrlægen ikke alene kan „forekrive“ men ogsaa om fornødent paase, at de Steder, hvor det syge Dyr har henstaaet, og de Gjenstande, hvormed det har været i Berøring, strax blive underkastede fornøden Rensning og Desinficering, idet Udsigten til en hurtig Undertrykkelse af en Smitsot i en ganske særdeles Grad afhænger af den større eller mindre Omsigt og Omhyggelighed, hvormed de truete foreløbige Foranstaltninger blive gennemførte.

ad § 5.

Det Sædvanlige vil selvfølgelig være, at Politimesteren ved Afgjørelsen af, hvorvidt han ved sit Dekret vil beordre en eller flere Besætninger satte under offentlig Tilfyn,